

§ 8. Odwołanie od decyzji o przydziale lokalu zastępczego może dotyczyć jedynie położenia lokalu zastępczego w innej miejscowości, nienadawania się lokalu do zajmowania ze względu na stan techniczny, norm zaludnienia przysługujących najemcy, jeżeli chodzi o lokal mieszkalny, oraz nienadawania się na wykonywanie przez najemcę zawodu, jeżeli chodzi o lokal użytkowy.

§ 9. Przekwaterowanie najemców następuje do lokali zastępczych, dostarczonych na koszt jednostki (osoby) zainteresowanej w rozbiórce budynku.

§ 10. Przekwaterowanie osób uprawnionych do otrzymania lokali zastępczych z podlegających rozbiórce budynków wywłaszczonych na podstawie ustawy z dnia 12 marca 1958 r. o zasadach i trybie wywłaszczania nieruchomości (Dz. U. Nr 17, poz. 70) normują przepisy tej ustawy.

§ 11. Po otrzymaniu decyzji wymienionej w § 2 ust. 1 pkt 3 lub odpisu pozwolenia na rozbiórkę wymienionego w § 6 ust. 1 organ do spraw lokalowych:

- 1) wstrzymuje wydawanie decyzji o przydziale lokali znajdujących się w budynkach zagrożonych bezpośrednio zawaleniem lub ulegających rozbiórce,
- 2) sporządza wykaz osób zajmujących lokale w budynkach wymienionych w pkt 1, tj. najemców, członków ich rodzin, osób pozostających z nimi we wspólnym gospodarstwie domowym oraz podnajemców, ze wskazaniem miejsca ich zatrudnienia oraz powierzchni zajmowanego lokalu,
- 3) zabezpiecza opróżniony budynek lub lokal przed samowolnym powtórny zasiedleniem i przekazuje go właściwemu przedsiębiorstwu do rozbiórki lub naprawy.

§ 12. Organ do spraw lokalowych działa w zakresie przekwaterowania osób z budynków zagrożonych bezpośrednio zawaleniem w charakterze władzy egzekucyjnej, stosując przepisy o postępowaniu przymusowym w administracji.

§ 13. 1. Osoba wprowadzona do pomieszczenia zastępczego otrzymuje wydane przez organ do spraw lokalowych zaświadczenie, stwierdzające prawo do zajmowania tego pomieszczenia do czasu przydziału lokalu zastępczego, powrotu do lokalu naprawionego lub do uzyskania lokalu w drodze najmu.

2. Osobom przekwaterowanym do pomieszczenia zastępczego przysługuje pierwszeństwo do przydziału lokalu zastępczego.

§ 14. W miejscowościach, w których nie wprowadzono publicznej gospodarki lokalami — właściwy do spraw gospodarki mieszkaniowej organ prezydium rady narodowej powinien wskazać osobom podlegającym przekwaterowaniu z budynków zagrożonych budynki, w których istnieje możliwość wynajęcia mieszkania, w przypadkach zaś gdy wynajęcie mieszkania nie jest możliwe, obowiązany jest dostarczyć tym osobom pomieszczenia zastępcze. Dostarczenie pomieszczeń zastępczych następuje na podstawie art. 60 ust. 3 prawa lokalowego.

§ 15. Przewidziane w niniejszym rozporządzeniu uprawnienia najemców lokali przysługują również właścicielom budynków, zajmującym lokale mieszkalne lub użytkowe w tych budynkach.

§ 16. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Kierownik Ministerstwa Gospodarki Komunalnej: S. Sroka

198

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA PRZEMYSŁU CIĘŻKIEGO

z dnia 18 maja 1959 r.

w sprawie gospodarowania metalami nieżelaznymi.

Na podstawie art. 1 i art. 3 ust. 2 dekretu z dnia 29 października 1952 r. o gospodarowaniu artykułami obrotu towarowego i zaopatrzenia (Dz. U. z 1952 r. Nr 44, poz. 301 i z 1956 r. Nr 54, poz. 244) oraz w związku z § 2 zarządzenia Przewodniczącego Komisji Planowania przy Radzie Ministrów z dnia 14 lutego 1957 r. w sprawie przekazania uprawnień do wydawania przepisów o gospodarowaniu: stalą, metalami nieżelaznymi oraz niektórymi metalami szlachetnymi (Monitor Polski Nr 15, poz. 115) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Rozporządzenie normuje gospodarkę metalami nieżelaznymi w postaci bloków, stopów, półfabrykatów, odlewów, odpadów metalurgicznych, odpadów produkcyjnych oraz złomu poamortyzacyjnego, jak również gospodarkę rudami lub koncentratami metali nieżelaznych — zwanymi w dalszym ciągu metalami nieżelaznymi.

2. Rozporządzenie nie dotyczy gospodarowania złotem i metalami z grupy platynowców.

3. Metale nieżelazne nie stanowią przedmiotu obrotu wolnorynkowego.

§ 2. W rozumieniu niniejszego rozporządzenia:

- 1) rudami są minerały w stanie rodzimym, stanowiące surowiec wstępny w produkcji metali nieżelaznych,
- 2) koncentratami są surowce do produkcji metali nieżelaznych uzyskane w procesie wzbogacania rud,

- 3) blokami są metale nieżelazne technicznie i chemicznie czyste w postaci gąsek, kątów, granulek, płytek, kostek, bryłek bezkształtnych i wlewków (wałków i wirebarsów),
- 4) stopami są stopy, w których łączna zawartość metali nieżelaznych wynosi co najmniej 85%, występujące w postaci określonej w pkt 3,
- 5) półfabrykatami są proszki i pyły oraz wyroby walcowane, ciągnięte i tłoczone, jak również platerki i bimetale, przeznaczone do przeróbki albo do użycia w produkcji innych artykułów bez względu na to, czy mogą być używane jako wyroby gotowe,
- 6) odlewami są wałki, tuleje oraz odlewy indywidualne w postaci półfabrykatów,
- 7) odpadami metalurgicznymi są odpady w postaci żużli, zgorzeli, popiołów, odprysków, skrzepów, zgorzeli, pyłów, szlamów oraz piasków formierskich, powstałe przy ogniowej i chemicznej przeróbce metali nieżelaznych,
- 8) odpadami produkcyjnymi są odpady powstałe przy procesach przeróbki mechanicznej oraz wybrakowane półwyroby i wyroby, które nadają się tylko do przerobienia albo do przeróbki chemicznej,
- 9) złomem poamortyzacyjnym są zużyte wyroby i części wyrobów metali nieżelaznych i ich stopów, które nadają się tylko do przetopienia albo do przeróbki chemicznej, jak również wszystkie wyroby z metali nieżelaznych o pełnej wartości użytkowej, a zaferowane do skupu,

jeżeli obowiązujące przepisy zabraniają produkcji podobnych wyrobów metali nieżelaznych.

§ 3. 1. Na zasadzie wyłączności powierza się dystrybucję:

- 1) rud i koncentratów — Zjednoczeniu Górniczo-Hutniczemu Metali Nieżelaznych,
- 2) metali nieżelaznych czystych, czystych do analiz, chemicznie i spektralnie czystych do celów laboratoryjnych — Biuru Obrotu Odczynnikami,
- 3) sodu i arsenu w każdej postaci — Biuru Zbytu Produktów Nieorganicznych,
- 4) wolframu i molibdenu w każdej postaci — Zjednoczeniu Przemysłu Elektronicznego,
- 5) odpadów metalurgicznych, z wyjątkiem odpadów powstałych w zakładach przemysłu metali nieżelaznych — Centrali Gospodarki Złomem „Centrozłom”,
- 6) odpadów produkcyjnych i złomu poamortyzacyjnego:
 - a) w zakresie ustalonym w ust. 2 pkt 1, 3 i 4 niniejszego paragrafu — Centrali Gospodarki Złomem „Centrozłom”,
 - b) w zakresie ustalonym w ust. 2 pkt 2 i 5 niniejszego paragrafu — Centrali Handlowej Metali Nieżelaznych,
- 7) metali nieżelaznych nie wymienionych w pkt 1—6 bądź występujących w postaciach innych niż określone w pkt 1—6 z zastrzeżeniem wynikającym z § 4 — Centrali Handlowej Metali Nieżelaznych.

2. Czynności dystrybutora w zakresie gospodarowania metalami nieżelaznymi obejmują:

- 1) sporządzanie bilansów materiałowych w skali ogólnokrajowej,
- 2) sporządzanie planów rozdziału na podstawie bilansów materiałowych,
- 3) zakup i sprzedaż metali w obrocie krajowym i zagranicznym,
- 4) zakup zapasów nadmiernych (ponadnormatywnych) i zbędnych oraz zagospodarowanie tych zapasów,
- 5) kontrola celowości i racjonalności użycia metali nieżelaznych.

§ 4. Na zasadzie wyłączności powierza się:

- 1) Centralnemu Zarządowi Przemysłu i Handlu Jubilerskiego: skup srebra oraz sprzedaż tego srebra po dokonaniu przetworu uszlachetniającego — w ramach ustalonego przez Ministra Handlu Wewnętrznego planu zgłoszonego w globalnych cyfrach do ogólnokrajowego bilansu srebra,
- 2) odlewniom wyznaczonym przez właściwych ministrów: sprzedaż odlewów z metali nieżelaznych w postaci walców, tulei oraz odlewów indywidualnych — w ramach planu kooperacji ustalonego przez Centralę Handlową Metali Nieżelaznych.

§ 5. 1. Wprowadza się zakaz używania metali nieżelaznych do wyrobu artykułów wymienionych w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia. Zakaz ten nie dotyczy zakładów podległych Centralnemu Zarządowi Przemysłu i Handlu Jubilerskiego i jednostek kooperujących z nimi — w zakresie wytwarzania w ramach planu, o którym mowa w § 4 pkt 1, wyrobów ze srebra przeznaczonych na zaspokojenie potrzeb rynkowych.

2. Jednostki powołane do dystrybucji (§ 3) mają prawo odmówić sprzedania metali nieżelaznych:

- 1) w razie gdy z podanego w zamówieniu uzasadnienia celu zużycia nie wynika konieczność zastosowania metali nieżelaznych,
- 2) jeśli obowiązujące przepisy zabraniają zastosowania tych metali do danego celu.

3. W wyjątkowo uzasadnionych przypadkach jednostki powołane do dystrybucji upoważnione są do przydzielania me-

tali nieżelaznych do wyrobu artykułów, których produkcja z tych metali jest zabroniona.

4. Ograniczenia wynikające z ust. 1 nie mają zastosowania, jeżeli metale nieżelazne mają być zużyte do:

- 1) produkcji artykułów przeznaczonych na eksport,
- 2) produkcji opartej na dokumentacji lub licencji zagranicznej w razie niemożności zastosowania materiału zastępczego.

5. Biura projektów i biura konstrukcyjne obowiązane są do uwzględniania w opracowywanych projektach i dokumentacjach technicznych wszelkich ograniczeń w stosowaniu metali nieżelaznych wynikających z przepisów niniejszego rozporządzenia.

§ 6. W celu zapewnienia racjonalnej i oszczędnej gospodarki metalami nieżelaznymi właściwi ministrowie spowodują przeprowadzenie rewizji technicznych norm zużycia metali stosowanych w podległych jednostkach oraz zapewnią bieżące przeprowadzanie kontroli stosowania ustalonych norm.

§ 7. 1. Metale nieżelazne mogą zamawiać jednostki bezpośrednio przerabiające te metale lub jednostki wykonujące nadzór w sprawach zaopatrzenia materiałowego nad jednostkami przerabiającymi metale nieżelazne albo centralne resortowe składnice materiałowe.

2. Za jednostkę bezpośrednio przerabiającą metale nieżelazne uważa się również odlewnie produkujące wálki, tuleje oraz odlewy indywidualne z tych metali w ramach obowiązującego planu kooperacji w zakresie dostaw odlewów

§ 8. 1. W uzasadnionych przypadkach centralne jednostki zaopatrzenia lub inne jednostki nadzorujące bezpośrednich użytkowników metali nieżelaznych mają prawo dokonywania przetworów tych metali pomiędzy zakładami tego samego resortu pod warunkiem, że metale nieżelazne zużyte zostaną w sposób zgodny z przepisami niniejszego rozporządzenia.

2. Dokonywanie przetworów pomiędzy jednostkami różnych resortów wymaga każdorazowo zgody właściwego dystrybutora (§ 3).

3. Poza przypadkami określonymi w ust. 1 zabrania się posiadaczom metali nieżelaznych przekazywania lub sprzedawania tych metali innym jednostkom.

§ 9. 1. Jednostki gospodarki społecznej, w których metale nieżelazne używane są dla celów produkcyjnych, remontowych, inwestycyjnych i innych, obowiązane są do wprowadzenia systemu rozliczania się poszczególnych wydziałów bądź stanowisk z pobieranych metali.

2. Rozliczanie się odlewni z użytych metali nieżelaznych następuje na podstawie ustalonych dla odlewni technicznych norm zużycia i powinno polegać na porównywaniu ciężaru zużytych do przetworu metali z ciężarem gotowych odlewów oraz z ciężarem zgarów i nadlewów — przy uwzględnieniu bezpowrotnych strat określonych normami.

3. Warunkiem wydawania metali nieżelaznych na cele remontowe powinien być zwrot części zużytych do magazynu.

§ 10. Zabrania się prowadzenia w jakiegokolwiek formie zakupu i skupu metali nieżelaznych bez zezwolenia właściwego dystrybutora (§ 3) bądź jednostki upoważnionej (§ 4).

§ 11. 1. Jednostki gospodarki społecznej używające metale nieżelazne obowiązane są sporządzać roczne bilanse materiałowe oddzielnie dla każdego z metali nieżelaznych. W bilansach tych należy wykazywać rozchody metali nieżelaznych dla celów produkcyjnych, remontowych i innych, uzysk złomu i ewentualne straty bezpowrotne metali.

2. Jednostki nadrzędne nad jednostkami, o których mowa w ust. 1, będą sporządzać roczne bilanse na podstawie bilansów materiałowych.

§ 12. Jednostki gospodarki społecznej używające metale nieżelazne mają obowiązek:

- 1) zaopatrywania się w taki profil metali nieżelaznych, który w toku zużycia daje najmniejszy odpad,
- 2) przeprowadzania — w zależności od ilości przerabianych metali — ciągłych inwentaryzacji bądź też częstych inwentaryzacji okresowych, obejmujących metale nieżelazne,
- 3) prowadzenia w każdym zakładzie tylko jednego, odpowiednio zabezpieczonego przed kradzieżami magazynu metali nieżelaznych o jednym kierownictwie, który będzie prowadził rozliczenia z wszystkimi wydziałami pobierającymi metale oraz bieżącą kartotekę metali.

§ 13. 1. Jednostki gospodarki uspołecznionej zużywające metale nieżelazne obowiązane są bieżąco odpróżniać powstające u nich odpady produkcyjne i metalurgiczne oraz złom poamortyzacyjny do jednostek powołanych do zakupu i skupu odpadów i złomu metali nieżelaznych.

2. Zużycie własnych odpadów i złomu dopuszczalne jest tylko za zgodą właściwego dystrybutora.

3. Jednostka zlecająca przerób albo przetop metali nieżelaznych obowiązana jest dopilnować, aby zleceniobiorca rozliczył się prawidłowo z przekazanych do przerobu lub przetopu metali.

4. Przepisy ust. 1 i 2 nie mają zastosowania do zakładów przemysłu metali nieżelaznych.

§ 14. 1. Zezwolenia na uruchomienie i prowadzenie przez jednostki gospodarki uspołecznionej odlewni metali nieżelaznych udziela Minister Przemysłu Ciężkiego bądź jednostka przez niego upoważniona.

2. Uzyskanie zezwolenia na prowadzenie odlewni nie jest wymagane od jednostek organizacyjnych, które w dniu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia posiadają czynne odlewnie metali nieżelaznych, pracujące na potrzeby własne lub na zamówienia składane w ramach obowiązującego planu kooperacji.

§ 15. Bezpośrednie władze nadrzędne jednostek prowadzących odlewnie metali nieżelaznych, jak również jednostek zużywających metale nieżelazne do produkcji podstawowej oraz na remonty i inwestycje są obowiązane:

- 1) prowadzić ewidencję tych jednostek z uwzględnieniem danych dotyczących profilu i wielkości produkcji oraz wielkości i sposobu zaopatrywania się w surowce z metali nieżelaznych,
- 2) czuwać nad tym, aby podległe im odlewnie przyjmowały i wykonywały jedynie zamówienia składane w ramach obowiązującego planu kooperacji, a pozostałe jednostki — wykonywały wyłącznie zadania objęte planem,
- 3) kontrolować podległe jednostki w zakresie stosowania ustalonych dla nich technicznych norm zużycia,
- 4) nadzorować podległe jednostki w zakresie właściwego gospodarowania metalami nieżelaznymi oraz terminowego zgłaszania przez te jednostki wszelkich zapasów nadmiernych (ponadnormatywnych) surowców i wyrobów gotowych zgodnie z § 18.

§ 16. 1. Jednostkom prowadzącym odlewnie metali nieżelaznych zabrania się bez uzyskania zgody Centrali Handlowej Metali Nieżelaznych:

- 1) regenerować lub uszlachetniać stopy czystymi metalami nieżelaznymi,
- 2) wykonywać odlewy z powierzonych metali nieżelaznych w ramach usług poza planem kooperacji.

2. Ograniczenia wynikające z ust. 1 nie dotyczą — w zakresie srebra — zakładów podległych Centralnemu Zarządowi Przemysłu i Handlu Jubilerskiego oraz jednostek kooperujących z nimi.

§ 17. Zabrania się używać metali nieżelaznych do produkcji ubocznej bez zgody właściwego dystrybutora.

§ 18. 1. Wszelkie nadmierne (ponadnormatywne) zapasy i zbędne metale nieżelazne jednostki gospodarki uspołecznionej

powinny zgłosić najpóźniej w ciągu 30 dni od daty ich powstania jednostkom właściwym do zakupu (§§ 3 i 4).

2. Zaoferowanie do zakupu następuje przez przesłanie jednostce właściwej do zakupu pismem zgłoszenia, które powinno zawierać:

- 1) pełną charakterystykę oferowanego metalu opierającą się na nomenklaturze cennika dystrybutora,
- 2) ilość i jakość użytkową oferowanego metalu,
- 3) oryginalne atesty otrzymane przy nabyciu oferowanego do zakupu metalu.

3. Zaoferowane do zakupu metale nieżelazne nie mogą być po zgłoszeniu zużyte bez zgody właściwego dystrybutora.

§ 19. 1. Jednostki powołane do zakupu nadmiernych (ponadnormatywnych) i zbędnych zapasów obowiązane są — w ciągu 14 dni od daty otrzymania zgłoszenia odpowiadającego wymaganiom § 18 ust. 2 — zakupić każdą ilość zaoferowanego metalu, który może być włączony do obrotu w przeciągu 1 roku.

2. W razie gdy zaoferowane do zakupu metale nieżelazne nie mogą być włączone do obrotu w ciągu roku bądź też nie mogą być włączone do obrotu bez przerobienia i przetopienia, jednostka powołana do zakupu powinna nabyć je w ciągu 90 dni od daty otrzymania zgłoszenia.

3. Decyzję w przedmiocie przerobienia lub przetopienia zaoferowanych do zakupu metali nieżelaznych podejmie na wniosek jednostki powołanej do zakupu Komisja Kwalifikacyjna Remanentów Metali Nieżelaznych, powołana zarządzeniem nr 120 Ministra Przemysłu Ciężkiego z dnia 5 maja 1958 r. w sprawie powołania Komisji Kwalifikacyjnej Remanentów Metali Nieżelaznych.

4. O przekazaniu zgłoszenia do Komisji Kwalifikacyjnej jednostka powołana do zakupu zawiadamia zgłaszającego w terminie ustalonym w ust. 1.

5. W przypadkach gospodarczo uzasadnionych Komisja Kwalifikacyjna ma prawo zarządzić pozostawienie zaoferowanych do zakupu metali u jednostki oferującej na okres nie dłuższy niż jeden rok.

6. W przypadkach, o których mowa w ust. 5, jednostka oferująca nie ma prawa fakturowania zgłoszonych nadmiarów na jednostkę powołaną do zakupu.

§ 20. 1. Oferujący do zakupu metale nieżelazne nie ma prawa przekazania zgłoszonych metali jednostce powołanej do zakupu przed otrzymaniem pismem zlecenia od tej jednostki.

2. Oferujący do zakupu ma jednak prawo wystawienia faktury na jednostkę powołaną do zakupu po upływie terminów, o których mowa w § 19 ust. 1 i 2.

3. Oferujący do zakupu metale nieżelazne pokrywa koszty związane z opakowaniem i transportem metali do odbiorcy wskazanego przez jednostkę powołaną do zakupu i odpowiada za wszelkie straty powstałe w czasie transportu na skutek niewłaściwego opakowania metali, jeżeli inne przepisy nie stanowią inaczej.

4. Oferujący do zakupu metale nieżelazne odpowiedzialny jest za wszelkie straty powstałe na skutek niewłaściwego magazynowania i konserwacji zaoferowanych metali.

§ 21. Przepisy niniejszego rozporządzenia nie naruszają uprawnień Urzędu Rezerw Państwowych w zakresie gospodarowania metalami nieżelaznymi.

§ 22. Tracą moc wszystkie dotychczasowe przepisy w przedmiocie gospodarowania metalami nieżelaznymi wydane na podstawie dekretu z dnia 5 sierpnia 1959 r. o reglamentacji niektórych surowców, półfabrykatów i wyrobów gotowych (Dz. U. z 1949 r. Nr 46, poz. 34 i z 1950 r. Nr 49, poz. 447), jak również inne przepisy w zakresie unormowanym niniejszym rozporządzeniem.

§ 23. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.
Minister Przemysłu Ciężkiego: K. Żemaitis

Załącznik do rozporządzenia Ministra Przemysłu Ciężkiego z dnia 18 maja 1959 r. (poz. 198)

WYKAZ ARTYKUŁÓW, KTÓRYCH PRODUKCJA Z METALI NIEŻELAZNYCH JEST ZAKAZANA, ORAZ ROBÓT, PRZY KTÓRYCH NIE MOŻNA STOSOWAĆ METALI NIEŻELAZNYCH

Lp.	Nazwa metalu nieżelaznego	Określenie artykułu bądź rodzaju roboty	Lp.	Nazwa metalu nieżelaznego	Określenie artykułu bądź rodzaju roboty
1	2	3	1	2	3
1	Błacha cynkowa.	1) krycie dachów, 2) rynny dachowe, 3) rury spustowe, 4) fartuchy dachowe, 5) fartuchy podokienne, 6) obróbki blacharskie murów ogniotrwałych i attykowych kominów, koszy, dymników i wywietrzników, 7) instalacja wentylacyjna z wyjątkiem kształtek.	3.	Miedź i jej stopy	1) Okucia budowlane: klamki, szyldy i oliwki zamków do drzwi, kłódki, poręcze, zawiasy, okucia pieców, mechanizmy okienne, wszelkiego rodzaju płytki z napisami. 2) Armatura sanitarna: wlewki zbiorników płynnego mydła, pociągacze klozetowe, galanteria łazienkowa, rozety. 3) Okucia i ozdoby samochodowe: klamki, mechanizmy i okucia okien, poręcze i wieszaki, ozdoby chłodnicy i karoserii, korki do chłodnicy, tabliczki ze znaczkami fabrycznymi. 4) Części sprzętu strażackiego wszelkiego rodzaju ozdoby. 5) Różne: tabliczki ze znakami fabrycznymi na urządzeniach i maszynach, wentyle do dętek rowerowych i proste wentyle do dętek samochodowych, guziki, okucia i zawiasy meblowe, oliwiarki, skrzynie paleniskowe i zespórki kotłowe.
	Uwagi: 1) Zakaz wytwarzania z metali nieżelaznych nie dotyczy gzymsów, pasów i innych detali architektonicznych na elewacjach. 2) W przypadkach gospodarczo uzasadnionych zużycie blachy cynkowej dozwolone jest do: a) krycia dachów — za zezwoleniem Centrali Handlowej Metali Nieżelaznych na wniosek inwestora zaopiniowany przez właściwą komisję oceny projektów inwestycyjnych, b) celów określonych w pkt 2—7 (rubryka 3) — za zezwoleniem Ministra sprawującego nadzór nad przedsiębiorstwem budowlano-montażowym na wniosek tego przedsiębiorstwa lub na wniosek inwestora, dla którego wykonywane są prace. 3) Wniosek o zastosowanie blachy cynkowej w obiektach o charakterze zabytkowym powinny być zaopiniowane przez właściwy organ działający w zakresie opieki nad zabytkami.		4.	Metale nieżelazne z wyjątkiem aluminium	1) Przedmioty służące do użytku osobistego, a w szczególności: cygarniczki, papierosnice, popielniczki, pudełka do zapalek i tytoniu, przybory do czyszczenia fajek, zapalniczki i inne przybory do palenia, pudełka do kart, szlony i inne przybory do gier, puderniczki, lokówki do włosów, lusterka kieszonkowe, wachlarze, prawidła i łyżki do butów, rękojeści i pudełka do szczotek do zębów, wykałaczki, czarki, kubki i kieliszki myśliwskie, grzebienie i oprawki do notesów, ramiączka do ubrań, szczotki do ubrań, wózki dla lalek i mebelki dzieciinne oraz inne zabawki dzieciinne, przybory podróżne (nesesery), zakładki do książek. 2) Części ubioru dla ludzi oraz części uprząży dla zwierząt. 3) Przedmioty zdobnicze i artystyczne, a w szczególności: popiersia i figury, obicia i ob-
2.	Ołów	Rury wodociągowe.			
	Uwagi: Zakaz ten nie ma zastosowania przy uszczelnianiu rur wodociągowych: a) w miejscu skrzyżowania się przewodów wodociągowych z arteriami komunikacyjnymi, b) w innych przypadkach, w których zastosowanie ołowiu jest konieczne, jeśli konieczność ta zostanie potwierdzona przez jednostkę nadrzędną wykonawcy robót, w szczególności przy naprawie przewodów wodociągowych, których wyłączenie na czas dłuższy nie jest możliwe. Zaprojektowanie uszczelnienia połączeń rur wodociągowych z ołowiu w przypadkach innych niż określone w lit. b) może nastąpić tylko na podstawie orzeczenia rady technicznej biura projektów zatwierdzonego przez jednostkę nadrzędną biura.				

Lp.	Nazwa metalu nieżelaznego	Określenie artykułu bądź rodzaju roboty	Lp.	Nazwa metalu nieżelaznego	Określenie artykułu bądź rodzaj roboty
1.	2	3	1	2	3
		<p>ramowania wszelkiego rodzaju, wieńce honorowe i żałobne, narożniki książek, pamiątki wszelkiego rodzaju, świeczniki, nagrody sportowe (puchary, figury itp.), łańcuszki i naszyjniki, wazony i wazoniki, ozdoby i skuwki na naczynia i laski, gwoździe i skuwki do chorągwi.</p> <p>4) Przedmioty służące do wyposażenia lub ozdobienia mieszkań, biur, lokali publicznych, magazynów, sklepów i pomieszczeń dla zwierząt, a w szczególności: koszyki do papieru, tablice adresowe, wieszaki na okrycia (haki), numerki w szatniach, powłoki i platery, akwaria i terraria, ramy i podstawki do luster, obrazów i fotografii, teczki na dokumenty, klatki na ptaki, wycieraczki do nóg, kasetki na pieniądze, skarbonki, naczynia dla zwierząt, kraty do kominów, wózki do sprzedaży ulicznej, urządzenia wystaw sklepowych, lustra metalowe, uchwyty do czasopism, dziadki do orzechów, mydelniczki i podstaw-</p>			<p>ki na gąbkę, miednice, artykuły biurowe (kałamarze, suszarki, temperówki, noże do rozcinania, spinacze, maszyny do zszywania i dziurkowania), odważniki do wag stołowych, szalki wag stołowych i technicznych, piece przenośne i piekarniki.</p> <p>5) Opakowania, zamki i inne urządzenia zabezpieczające, a w szczególności: opakowania cukierków i słodyczy, opakowania artykułów kosmetycznych, opakowania klejów i pasty do obuwia, kapsle, zakrętki, zamknięcia do butelek i słoików, puszki i skrzynie wszelkiego rodzaju z wyjątkiem opakowania konserw, flakony do perfum. Powyższe nie dotyczy opakowań z folii aluminiowej, jeżeli wymagają tego powszechnie uznane warunki higieniczno-sanitarno-konserwacyjne opakowanego artykułu spożywczego.</p> <p>6) Odznaki, plakaty, tablice ogłoszeniowe, litery i cyfry oraz inne znaki i przedmioty reklamowe.</p>

199

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA GÓRNICTWA I ENERGETYKI

z dnia 5 maja 1959 r.

w sprawie określenia prac nie wymagających kwalifikacji zawodowych, przy których mogą być zatrudniani w zakładach pracy resortu górnictwa i energetyki młodociani w wieku powyżej lat 16.

Na podstawie art. 3 ust. 3 pkt 2 ustawy z dnia 2 lipca 1958 r. o nauce zawodu, przyuczaniu do określonej pracy i warunkach zatrudniania młodocianych w zakładach pracy oraz o wstępnym stażu pracy (Dz. U. Nr 45, poz. 226) zarządza się, co następuje:

§ 1. Młodociani w wieku powyżej 16 lat, nie posiadający kwalifikacji zawodowych, mogą być zatrudniani w zakładach pracy resortu górnictwa i energetyki przy następujących pracach nie wymagających kwalifikacji zawodowych:

1) sprzątanie pomieszczeń, w których prace są dozwolone młodocianym,

2) pomoc w ogrodnictwie i rolnictwie,

3) wykonywanie płytkich robót ziemnych w suchym gruncie,

4) prace gońca.

§ 2. Przepisy rozporządzenia nie naruszają przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 26 września 1958 r. w sprawie wykazu prac wzbronionych młodocianym (Dz. U. Nr 64, poz. 312).

§ 3. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Górnictwa i Energetyki: w z. F. Grabowski